

begrænse denne Regel i § 228 paa en bedre Maade, end det foreløbig er lykkedes mig i Straffelovforslaget.

Det er, som sagt, disse Hensyn til de unges Kønfred, Uselvstændighed og økonomisk svage Stilling, der har dikteret Skærpselser. Disse Skærpselser fremstilles i mange Kredse som reaktionære, de har givet Afløb for i mine Øjne fuldstændig fantastiske Skildringer af Konsekvenserne, Konsekvenser, der i hvert Fald maatte forudsætte, at Paatalemyndigheden var sindsyng og Dommerstanden aandssvag, hvorom der for mig ikke foreligger det allerringeste. Man kunde maaske sige, at det er urimeligt at gaa ind paa denne Kritik, særlig ogsaa, fordi den ikke er kommet stærkt frem her, men jeg er ikke i Tvivl om, at den vil komme stærkt frem under Udvalgsarbejdet, og derfor vil jeg alligevel gøre et Par Bemærkninger til den. Den er skarpest fremsat af en Dommer, oven i Købet i saa ansete Tidsskrifter som „Ugeskrift for Retsvæsen“ og „Tilskueren“, og kan derfor formodes at paavirke — og vides at have paavirket — Synet paa disse forskellige Bestemmelser Hensigt og Formaalstjenlighed i visse Kredse.

Derfor vil jeg se en lille Smule paa det Grundsynspunkt, som Byretsdommer Skadhauge anslår i disse Artikler. Han gaar fejlagtigt ud fra, at dette Straffelovforslag og i Hovedsagen ogsaa Kommissionens Udkast er baseret paa et Goos-Martensensk Livssyn, en middelalderlig, pietistisk Opfattelse af Kønslivet. Jeg nærer overhovedet ikke nogen af disse Opfattelser, jeg interesserer mig ikke en Gang for dem; men jeg indrømmer, at de af rent sociale Hensyn dikterede Bestemmelser, som efter mit praktiske Kendskab er nødvendige paa disse Omraader, i hvert Fald er ganske uførelige med det Udgangspunkt, som man anlægger i disse forskellige kritiske Betragtninger, særlig fra Dommer Skadhauge Side.

Efter en længere Udvikling, hvor han sammenligner Straffene for Forførelse af unge med Straffene for Berigelses- og Statsforbrydelser — en Sammenstilling, som forekommer mig ganske ud i det Blaa, da jeg ikke kan finde noget som helst Sammenligningsgrundlag —, naar han gennem et direkte Angreb paa Goos og et indirekte paa Ægteskabet — Angreb, som ikke har den fjerneste Berøring med dette Straffelovforslag, der overhovedet ikke tager Stilling til, om man skal dyrke Eros i eller udenfor Ægteskabet eller helt lade være — til at proklamere noget, han kalder Retten til Elskov, til Amour, som en Naturret, som en ufortabelig Ret for Mennesket, og

tilføjer, at man i mange juridiske Kredse herhjemme har vænnet sig til at betragte Elskov som en Luksus; den socialdemokratiske Justitsminister vil maaske oven i Købet sige: en Overklasseluksus. Nej, jeg vil sige, at alt dette Elskovspjåt i Forbindelse med Straffelovforslaget her ikke har den allerrjemeste Interesse, og at jeg intet Kendskab har til de juridiske Kredses Luksusudfoldelse paa Amourbegrebets Omraade; min Forbindelse med disse Kredse har hidtil været af en ganske anden og langt mindre pikant Natur.

Dommer Skadhauge og hans Tilhængere i Pressen ender derimod i følgende Realitet: „Man har for al den Snak om Kvindens Kønfhed, forstaaet som en Ret for hende til Frihed for Erotik, glemmt, at hun først og fremmest har en Ret til Erotik.“ Ja, jeg vil indrømme, at hvis man anlægger den Grundbetragtning overfor Kønforholdet til halve og hele Børn, det vil sige de Tilfælde, hvor dette Forslag overhovedet beskæftiger sig med Problemet om Straf foruden Tilfælde af groft Misbrug af vedkommendes økonomiske Afhængighed og lignende, hvis man her vil lyse den erotiske Handlefrihed i Kuld og Køn som et Retsgode, handler man efter mit bedste Skøn baade samvittighedsløst og antisocialt, og det vil jeg ikke være med til. Selv den mest glubende Appetit paa dette Omraade maa være tilfreds, naar den saa at sige faar stillet til Disposition samtlige Kvinder over 15 Aar i og udenfor Ægteskab, hvis de ikke er i økonomisk Afhængighedsforhold til vedkommende.

Jeg skal saa gaa over til Reglerne om Fosterfordrivelse. Det er ogsaa Straffebestemmelser, som har været og vil blive Genstand for megen Omtale, særlig §§ 237 og 243. Jeg vilde ikke være gaaet saa stærkt ind paa Spørgsmaalet om Fosterfordrivelsens Strafbarhed, som jeg nu vil gøre, hvis ikke det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz i Dag havde fremsat de principielle Betragtninger, hun fremsatte; nu synes jeg efter den Diskussion, der i det hele har været, og efter disse Udtalelser, at det er rimeligt, at der ogsaa fra min Side fremsættes lidt mere principielle Betragtninger.

Spørgsmaalet om, hvorledes man ved Affattelsen af en Straffelov i Nutiden skal stille sig overfor Fosterfordrivelse er i øvrigt et af de mest omtvistede Spørgsmaal. Den gældende Straffelov straffer altid Fosterfordrivelse eller Fosterdrab med Strafarbejde op til 8 Aar. Kommissionsudkastet foreslaar kun at straffe Foster-